

tere det, og han gjorde det da derved, at han oplæste en Pashus, som jeg ikke behøver at gjentage, men om hvilken jeg kun skal bemærke den ene Ting, at det, han oplæste, ikke var, som han havde lovet, mine egne Ord, men en i Odense trykt Udgave af Andreas Referat om mine Ord, et Referat, som to Herrer, der ganske vist havde konfereret med mig, nemlig den afdøde Borgmester Mouri-er og et Medlem af Byraadet, Borch, havde givet til Byraadet. Men et i Odense trykt Referat af andre Herrer's Udtalelser om en Samtale med mig tror jeg ikke med nogen Berettigelse kan kaldes mine egne Ord. Mine egne Ord staa derimod i den Skrivelse, som jeg var saa forsigtig at skrive den 16de inden Kontraktens Afslutning, og der staaer ikke Noget om noget Løfte; jeg tog den Forsigtighedsregel bekjent at reservere, hvad der ogsaa udtrykkelig vil findes i min senere Skrivelse til Odense, at jeg kun godkjendte det som min Anskuelse, hvad jeg havde udtalt i min Skrivelse. Derfor vil det ærede Medlem ikke være

Stand til med mine egne Ord at dokumentere, hvad han sagde (G. Koch: Jo, jeg kan.) Nei! der staaer ikke Andet end det, som jeg alt i mit første Foredrag har nævnt, nemlig at jeg leilighedsvis og som Motivering af, hvorfor jeg ikke kunde gaa ind paa en Ændring, udtalte om denne, at den, „kun vilde berede mig Vanstueligheder, der ville sjerne mig fra et af de større Maal, jeg tilstræber at naae, nemlig i en nærmere Fremtid at se Sørafdelingernes Garnisonssteder endelig fastsætte ved Lov.“ Det var et Maal, som jeg arbejdede hen til, men der er aldrig der eller noget andet Sted af mig givet Tilfagn eller Løfter om siebliskelig Foretagelse af en Garnisonslov, som den paagjældende Kommune kunde have Ret til at opfatte som en Betingelse for den afsluttede Overenskomst. Jeg skal, da det var det eneste Faktiske, der fremkom, indskrænke mig hertil. Det ærede Medlem syntes at besvære sig over den Stilling og den Tone, jeg havde indtaget. Hvad Stilling jeg har indtaget, tilstaaer jeg, er jeg mig ikke bevidst; om min Tone blev det sagt, at den var omtrent, som om jeg sad oppe ved Ministerbordet. Jeg vil dertil bemærke, at naar man har gjort de Foranstaltninger, som jeg som tidligere Minister har gennemført, til Gjenstand for en Kritik, og det for en meget stærk Kritik, saa vil det ikke undre, naar jeg, der har den Overbevisning, at jeg har handlet rigtigt, forsvare den saa godt, saa stærkt og saa varmt, som jeg kan. Dersom jeg ved en saadan Leilighed kommer til at give en lille Ripost, saa maa man huske paa, at det ikke er mig, der har aabnet eller foranlediget denne Debat, jeg har kun optaget den; dersom jeg skulde have sagt Noget, der kunde være personligt stødende for det ærede Medlem, vil jeg i høj Grad beklage det og gjøre ham en fuldstændig Undskyldning, men jeg tror ikke, at han i den Henseende har Noget at bebrejde mig. Naar man imidlertid retter et An-

greb paa mig som tidligere Minister, saa maa man undskyldte, og vistnok finde naturligt, at jeg svarer, og svarer paa den Maade, jeg har gjort. Naar jeg giver en Ripost efter et stærkt Angreb, saa kan man ikke klage derover; ligeoverfor det ærede Medlem kan man i ethvert Tilfælde sige med Molière: Tu l'as voulu, tu l'as voulu!

Ordføreren (Holstein): Jeg skal først omtale et Par Udtalelser af den ærede Minister med Hensyn til de foreliggende Ændringsforslag, og derefter gjøre nogle faa andre Bemærkninger. Med Hensyn til Udvidelsen af Sernbanemateriellet, navnlig Telegraflinierne, tror jeg dog, at den ærede Minister har gjort os nogen Æret, idet vi i Aar have bevilget en ikke saa ringe Sum til Forbedringer i denne Retning. Ganste vist have vi ikke bevilget Alt, hvad der er blevet forlangt, men der er dog bevilget saa meget, at der paa samtlige Telegraflinier vil kunne skaffes et efter vore Forhold tilstrækkelig Antal Telegrafledninger, paa nogle Steder tre, paa et andet Sted 1 og paa andre Steder gennemgaaende 2, og jeg tror ikke, man kan sige, at der i saa Henseende er Grund til Beklagelse. Den ærede Minister yttrede, at man, naar den af Udvalget foreslaaede Regtelse vedtoges, maatte finde sig i at afviescere ved den nærværende Tilstand; men det tror jeg ikke med Ret kan siges, det bliver ikke den nærværende Tilstand, naar der sker de Forandringer, vi ønske. Med Hensyn til Holdepladsen ved Solne har den ærede Minister oplyst, at det vil være muligt at faae Bygningen for ringere Omkostning; jeg antager, at vi mellem 2den og 3die Behandling ville faa nærmere Oplysninger om dette Punkt. Den ærede Minister sagde, at naar det 3die Kæbel i Storebelt, for hvilket der i Anmærkningerne ikke er anført nogen paatvængende Grund, men kun et Ønske derom, faldt bort, vilde Ansvoaret falde bort for Regjeringen, men jeg tror ikke, at Folkethinget derigjennem kan tage Ansvoaret paa sig, det maa ganske vist blive hos Ministeriet. Selv om Ministeren har forlangt en Bevilling, der er nægtet her, bliver Ansvoaret hos Ministeriet. Det er en Ting, jeg isvrigt tidligere har havt Leilighed til at være uenig med en anden æret Minister om, hvorvidt Ansvoaret for de uheldige Følger i saadanne Tilfælde kan komme til at ligge andetsteds end hos Ministeren. Den eneste, der er ansvarlig for Regjeringens Førelse, er Regjeringen, og kan en Minister ikke faae en Bevilling, saa gaar Ansvoaret ikke over paa Thinget, men det bliver hos Ministeren. Jeg siger dette kun for at reservere mig imod, at vi skulde anerkjende, at Thinget paatog sig et Ansvar i saa Henseende. — Med Hensyn til Færgesarten ved Farsø udtalte den ærede Minister, at Amtsrådet har Ret til at fastsætte Tægtterne. Det er sandt ifølge Lovens af 21de Marts 1874, men det forekommer mig ogsaa, at Ministeren ved Be-